

Rozjímanie na Bielu sobotu

Rozjímanie na Bielu sobotu.
Navrhované témy: nádej
osvetľuje Bielu sobotu; postavy,
ktoré sprevádzajú Krista v
opustenosti; Mária nás utešuje a
posilňuje v ťažkých chvíľach.

MÔŽE SA NÁM STAŤ, že Biela sobota
je „dňom veľkonočného trojdnia,
ktorý najviac zanedbávame, pretože
sa snažíme prejsť od piatkového
kríža k nedeľnému aleluja“[\[1\]](#). Aby sa
nám to nestalo, môžeme sa pozrieť
na ženy, ktoré sprevádzali Pannu
Máriu v každom čase. „Pre ne,
rovnako ako pre nás, to bola
najtemnejšia hodina. Ale v tejto

situácii ženy nezostali paralyzované, nepodľahli temným silám ľútosti a výčitiek, neuzavreli sa do pesimizmu, neutiekli pred realitou. Urobili niečo jednoduché a výnimočné: pripravili vo svojich domoch voňavky na Ježišovo telo (...) Bez toho, aby to vedeli, tieto ženy pripravovali v temnote tej soboty úsvit "prvého dňa týždňa", dňa, ktorý mal zmeniť dejiny“[2].

Ježiš Kristus dnes leží v hrobe. Priateľské ruky ho s láskou uložili na to miesto, ktoré patrilo Jozefovi z Arimatey, neďaleko Kalvárie. Kde sú apoštoli? Evanjeliá nám nič nehovoria, ale možno v tú sobotu večer prišli jeden po druhom do hornej izby, kde sa niekoľko dní predtým zišli s Majstrom. Akí sklúčení boli vo svojich rozhovoroch! Zradili Ježiša. To znechutenie muselo byť také veľké, že možno nechýbali ani myšlienky všetko vzdať a vrátiť sa k tomu, ako to bolo predtým, akoby

posledné tri roky boli len snom.
Avšak „v tichu Bielej soboty, naplnení
bezhraničnou Božou láskou, žijeme v
očakávaní úsvitu tretieho dňa, úsvitu
triumfu Božej lásky, úsvitu svetla,
ktoré umožňuje očiam srdca vidieť
život, ťažkosti a utrpenie novým
spôsobom. Nádej osvetľuje naše
neúspechy, sklamania, trpkosť, ktoré
akoby znamenali zrútenie
všetkého“[3].

SVÄTÉ ŽENY sa niečím odlišovali:
boli verné do poslednej chvíle.
Pozorne sledovali, ako všetko
prebieha, aby sa po sobotnom
odpočinku mohli vrátiť a dokončiť
balzamovanie Ježiša. Ich skľúčenosť
je pochopiteľná: ani apoštoli, ani ony
ešte neboli svedkami Kristovho
zmŕtvychvstania. Napriek všetkému
sa nechcú vzdať tejto služby. Ich
náklonnosť je silnejšia ako smrť. Na

druhej strane by sme aj my chceli byť takí odvážni ako Jozef z Arimatey a Nikodém, ktorí „V hodine samoty, úplnej opustenosti a opovrhnutia... *audacter*, odvážne nastavujú svoju tvár (...). Spolu s nimi aj ja,“ povedal svätý Josemaría, „pristúpim ku krížu, a objímam Kristovo chladné, mŕtve telo ohňom svojej lásky..., snímam ho z kríža svojím umŕtvovaním a pokáním..., zahalím ho do nového plátna svojho čistého života a uzavriem ho do svojho srdca zo živej skaly, odkiaľ mi ho nik nebude môcť vytrhnúť“[4]. Keď od Krista takmer nikto nič neočakáva, všetky tieto postavy v Písme sa priznávajú ku Kristovi. Nemajú čo získať, môžu stratiť všetko, ale napriek tomu chcú Ježišovi ponúknuť svoju náklonnosť.

Na druhej strane Biela sobota nemohla byť pre Pannu Máriu smutným dňom, aj keď bol bolestným. Viera, nádej a najnežnejšia láska k jej Božiemu

Synovi jej dodávali pokoj, vďaka ktorému mohla s pokojnou túžbou očakávať vzkriesenie. Medzitým si spomenula na posledné Ježišove slová: „Žena, hľa, tvoj syn“ (Jn 19, 26); začala uskutočňovať svoje materstvo k tým mužom a ženám, ktorí nasledovali Krista od prvých čias. Mária sa snažila oživiť vieru a nádej apoštolov, pripomínajúc im slová, ktoré krátko predtým počuli od Pána: „vysmejú ho, oplujú, zbičujú a zabijú, ale on po troch dňoch vstane z mŕtvych“ (Mk 10, 34). Pán hovoril veľmi jasne, aby v čase, keď prídu ťažkosti, vedeli, ako sa vo viere držať jeho slova. Spolu s bolestnou spomienkou na utrpenie, ktoré znášal Ježiš Kristus, sa jej materinskému srdcu dostávalo veľkej úľavy pri pomyslení, že všetko sa už skončilo: „Dielo nášho vykúpenia je dokonané. Už sme Božími deťmi, pretože Ježiš za nás zomrel a svojou smrťou nás vykúpil“[5].

.....

SPOLU S PANNOU MÁRIOU, vo svetle jej nádeje, sa rozhorí srdce každého jedného z nás. „Čo keby to všetko bola pravda?“, pomysleli si možno apoštoli. „Čo keby Ježiš Kristus naozaj vstal z mŕtvych, ako to sľúbil?“. Tak ako v minulosti boli všetci spolu okolo Syna, teraz by chceli byť blízko Matky. Mária pravdepodobne poslala jedného alebo druhého hľadať tých, ktorí sa možno spočiatku neobjavili. Je možné, že dúfala, že nájde Tomáša, aby potešila jeho vystrašené srdce. Vo chvíli skúšky sa vedeli obrátiť na Máriu a „s ňou, aké je to ľahké“[6].

Chceme zakotviť našu vieru v jej viere: najmä vtedy, keď je nám ťažko, keď prichádzajú ťažkosti a chvíle temnoty. Svätý Bernard to dobre prežíval: „Ak sa zdvihne vietor pokušenia, ak sa potkneš o prekážky súženia, pozri na hviezdu, vzývaj

Máriu“[7]. Boh chce, aby bola pre nás zástankyňou, matkou, istou cestou, ako opäť nájsť svetlo v časoch temnoty.

Tí, čo sa utiekajú k mocnému príhovoru Panny Márie, vedia, že nikdy nebolo počuť, že tí, čo dôverovali Panne Márii, zostali bezmocní, bez ohľadu na to, aká ťažká bola chvíľa a aký veľký bol zmätok v ich duši. Môžeme Ježišovi povedať: „Napriek smútku, ktorý môžeme prechovávať, budeme cítiť, že musíme dúfať, pretože s tebou kríž rozkvitá do vzkriesenia, pretože ty si s nami v temnote našich nocí, ty si istota v našich neistotách, slovo v našich mlčaniach a nič nás nikdy nemôže obrať o lásku, ktorú máš k nám“[8]. Spolu s Máriou, matkou nádeje, bude naša viera v zásluhy jej syna Ježiša opäť rásť.

[1] František, *Homília*, 11-IV-2020.

[2] *Ibid.*

[3] Benedikt XVI, *Slová na konci Via Crucis*, 2-IV-2010.

[4] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, XIV. zastavenie, bod 1.

[5] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, XIV. zastavenie.

[6] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 513.

[7] Svätý Bernard, *Homiliae super «Missus est»*, 2, 17.

[8] František, *Homília*, 11-IV-2020.